

[Økonoministeren.]

regeringen ikke gør mere, at socialdemokratiet ikke får gennemført mere, men hr. Knud Jespersen ved jo, hvorfor det ikke sker.

Jeg lagde mærke til, at hr. Knud Jespersens ordvalg nærmest gik i retning af, at nu havde vi haft en borgerlig regering med en borgerlig politik i den foregående regeringsperiode. Nu har vi et borgerligt flertal og en socialdemokratisk regering. Men hr. Knud Jespersen kunne ikke rigtig se nogen forskel imellem det, der blev gennemført dengang, og det, der bliver gennemført nu. Det sidste beklager jeg, for der er forskel. Men hr. Knud Jespersen ved jo, hvordan den politiske situation er, og hvis hr. Knud Jespersen mener, at det var forkert af socialdemokratiet at tage regeringsmagten under de givne parlamentariske forudsætninger med viden om, hvor begrænsede vore muligheder var for at gennemføre vor egen politik, så skulle hr. Knud Jespersen have ladet være med at råde til, at denne regering blev til. Det er muligt, hr. Knud Jespersen vil drage den konklusion af det, det ved jeg ikke, men indtil videre lever vi på hr. Knud Jespersens råd, jeg siger heldigvis ikke på hans støtte, men vi lever på hans råd, og det giver ham i hvert fald en vis moralsk forpligtelse til at erkende, hvad forudsætningerne for regeringens virkemuligheder er, for dem kendte han på det tidspunkt, hvor han, jeg havde nær sagt bad os om at overtage regeringsmagten.

Og så siger hr. Knud Jespersen, at økonomiministeren har været noget optimistisk. Jeg vil dertil gerne sige: det kan i hvert fald ikke være efter at have hørt hr. Knud Jespersens tale, for den stemte bestemt ikke til optimisme hverken for den ene eller den anden i dette samfund. Men jeg vil gerne tilføje, at det er rigtigt, at jeg har nok en lidt anden vurdering end hr. Knud Jespersen af muligheder og af udsigter. Det er altid subjektivt, hvordan man vurderer mulighederne, og jeg tror ikke, det gavner noget som helst fornuftigt formål at gå rundt og tale sort tale, gå rundt og fortælle, hvor elendigt det er, hvor dårligt det er, hvor umuligt det er, hvor urimeligt det er, hvor udsigtsløst det er. Hvis man går rundt og planter i alle mennesker denne fornemmelse af, at det går så forfærdelig dårligt, og at det ikke kan

blive bedre, så kommer det til at gå dårligt, så styrker man de kræfter, som ikke vil have, det skal gå bedre. Men hvis man i stedet for bidrager til at puste en lille smule optimisme i folk, så kunne det da være, det bidrog til, at det gik bedre. Og kan min lille tale puste lidt optimisme i hr. Knud Jespersen, så håber jeg, det kommer til at gå bedre for landet, dvs. dårligere for hans parti, men det er selvfølgelig kun et fromt håb.

Men jeg tror altså, det er rigtigt også objektivt set at erkende, at selv om vi ikke har opnået det, vi vil, selv om vi ikke har løst problemerne, selv om vi må være klar over, at der ligger store vanskeligheder foran os, så kan det ikke hjælpe, at man på forhånd ligesom giver op i en pessimistisk indstilling. Så må man tværtimod prøve på med en vis optimistisk tro på, at det hjælper at gøre en indsats, at gå i gang med denne indsats.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Jeg synes, at det har været en nyttig debat, vi har haft her i dag. Vi har ligesom fået anledning til at kaste blikket tilbage på den korte tid, hvor regeringen har arbejdet og blandt andet arbejdet med beskæftigelsesproblemerne. Den har samtidig givet anledning til en vurdering af fremtidsudsigterne, og hvad der skal gøres for at fremme beskæftigelsesmulighederne.

Jeg skal ikke gå ind i en debat om alle de indlæg, der har været fra ordførerne, men nogle få bemærkninger skal jeg dog gøre bl. a. til hr. Christophersen.

Hr. Christophersen søgte ligesom at give indtryk af, at en socialdemokratisk regerings vigtigste opgave var at stable så mange offentlige udgifter oven på hinanden som muligt; derved håber og tror man på, at man fremmer beskæftigelsen. Det er en meget ensidig måde at fremstille tingene på. Hvert eneste forslag, vi har fremsat, har, måske nok i større eller mindre omfang, været noget, hvor det offentlige skulle gøre en indsats, og hvor det derfor kostede penge, men det har været investeringer, bevillinger og forslag, som virkelig reelt sigtede på at imødegå den arbejdsløshed, som jo har været stærkt stigende.

Derfor er det ikke nogen rimelig fremstilling, og jeg tror egentlig også, at hr. Christophersen ville få lidt svært ved at vise, hvor det egentlig var, den socialdemokrati-